

thi det har man vidst allevegne og længe, og naar man desuagtet ikke har indført det nogetsteds, maa dette jo have sin Grund. Jeg kan heller ikke troe, at man virkelig vil have det engelske System med alle dets Consequenter, at man navnlig vil overlade Forbrydelsen til den private Baatale, det er dog sikkert Noget, som vil være aldeles stridende mod de Forbringer, som man her i Landet gjør til en civiliseret Retsstilstand, saa at her aldrig kan være Tale derom. Jeg troer, at den simpleste Betragtning vil vise, at der ikke kan være Tale om Anklagejury; vi ville have vanskeligt nok ved at finde Mænd til at besætte de egentlige (dømmende Juryer), man kan ikke tænke paa en Anklagejury; jeg indrømmer, at det er et Fortrin ved denne Ordning fremfor den, der er lagt i Forslaget i Lovudkastet, at Anklagedecreterne afgives af Folk, der selv personlig have undersøgt Sagen, og ikke, som efter Forslaget, i Genhold til skrevne Acter; men vi kunne dog ikke tænke derpaa; — ligeledes at den Anklagebe ikke maa udsørges; det er Noget, der forekommer mig klart, at det er hans Ret, at han ikke tvinges til at svare; men at man netop agter ham som Borger og tillige agter det Forhold, som man har constitueret ved Anklageprincipet, nemlig Statsmagten som Klager ligeoverfor den Private, naar man opfordrer ham til at svare paa de Spørgsmaal, man gjør ham, og det er ikke mere, end hvad man opstiller i den civile Process, at ingen af Parterne maa føre en tilbageholden Procedure. Men det, som egentlig er Fordelen ved det engelske Jury-system, det synes mig, at det foreliggende Lovudkast væsentlig har; man har jo i det Væsentlige en offentlig Forundersøgelse; det er ganske vist, at det er overladt til Dommeren i enkelte Tilfælde at gjøre den hemmelig, men hvis man ikke vil modtage det, hvis man ikke vil admittere Undtagelsen, saa troer jeg, at Forundersøgelserns Offentlighed som Princip bliver en Umulighed. Her er jo endvidere Ene-dommerinstitutionen i Principet; thi Førstedommeren er absolut den levende, og der er i denne Ordning her ikke blot en god Mægling mellem de to forskellige Principer, men jeg troer endog, at denne Forening af disse to Principer i sig er den heldigste. Der er paa den ene Side Førstedom-

meren som den levende, og det er ganske vist det, som har været Hovedtanken i Ene-dommer-principet, at kun En kan være den levende; men det er ogsaa sikkert, at dette Hensyn ikke skades derved, at der er to andre Dommere, som deeltage i visse Beslutninger, og upaatvilelig vil man i Almindelighed finde en Garanti deri, at saadanne indgribende Beslutninger som de, der omtales i § 261, nemlig Bestemmelsen om, hvorvidt Sagen skal prøves paany, og navnlig i § 263, prøves af flere Dommere. Forsaavidt jeg veed, er det ogsaa Tilfældet i England, at der hyppig finder Conference Sted imellem de forskjellige Overdommere om vanskelige Punkter, saa at man ogsaa der ofte føler Trangen til Samvirken mellem flere. Det forekommer mig derfor at være en heldig Ordning; men hvad navnlig forekommer mig heldigt er, at Lovforslaget har optaget Dommereens Stilling under Hovedforhandlingen fra det engelske System; det er jo ganske sikkert, at det har sine Misligheder, at Sagens Gang væsentlig lægges i Advokaternes Haand; det kan især i Begyndelsen være betænkeligt under vore Forhold, og det kan ofte føre til en Mis-handling af Vidnerne; det er Ting, som ikke kan henægtes; men Fordelene ere overveiende, og det, som har skaffet det franske System saa mange Fjender, er netop allermeest den tvetydige Stilling, som Dommeren kommer til at indtage ved at være saa at sige Anklager og Dommer paa een Gang. Hvad fremdeles Anklagemagtens Ordning efter Lovudkastet angaaer, da kan jeg ikke nægte, at jeg finder den tilfredsstillende. Der blev bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Sjøbenhavn's Amts 3de Valgkreds (Liebe) igaar, at der uden Tvivl deri, at Anklagemagten var overladt til Overretterne, fandtes en Forverling af forskellige Functioner, om han meente dermed mellem den dømmende og administrative Myndighed, eller den dømmende og den anklagende, veed jeg ikke. Jeg finder det imidlertid klart, at man bør forlade Anklagemyndigheden hos Amtmændene; det er Noget, som Alle ere enige i, at denne Beslutning efter sin Betydning og Vigtighed kræver en anden Behandling end den, den kan faae hos Amtmændene. Der staaer altsaa tilbage enten at overlade den til en Anklagejury,